

Sygn. akt IX W 574/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Joanna Sienicka

Protokolant – Jolanta Jarmołowicz

Bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 17.03, 28.04. 2016r.,

sprawy **A. B.**

c. H. i T. z domu B.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że: w dniu 16 listopada 2015r. o godzinie 07:40 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępów od omijanego pojazdu marki C. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia oraz uszkodzenia pojazdu a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia nie zatrzymując pojazdu

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust.1 pkt. 2 i art. 44 ust.1 pkt.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA

I. obwinioną A. B. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. art. 97 kw w zw. z art. 26 ust.1 pkt. 2 i art. 44 ust.1 pkt.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje ją , wymierzając na podstawie art.97kw **karę grzywny w wymiarze 300(trzysta)zł ;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) zł , opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) zł i wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego w kwocie 639,40(sześćset trzydzieści dziewięć 40/100)zł .**

Sygn. Akt IX W 574/16

UZASADNIENIE

Obwiniona A. B. pracuje w (...) w O. jako (...), otrzymuje wynagrodzenie w kwocie ok.(...), jest mężatką, na utrzymaniu ma(...)dziecko w wieku (...), mieszka w O. przy ul (...). (dane osobopoznawcze k.33,41).

W dniu 16 listopada 2015 r. około godz. 7:40 A. B. kierowała samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Wraz z nią pojazdem jechała jej (...) córka zajmująca miejsce na tylnej kanapie. Obwiniona wyjeżdżała z terenu posesji nr (...) na ulicę (...). Skręcała w prawo w kierunku (...).

W tym czasie na chodniku przed (...) przy ul (...), za wjazdem do posesji nr (...), zaparkowany był samochód C. (...), należący do (...), a użytkowany przez K. R. (1). Stał on w pozycji równoległej do osi jezdni, przodem w kierunku (...).

W samochodzie nie było kierowcy ani pasażerów. K. R. (2) zaparkował pojazd około godziny 7.20-7.30 , po czym udał się na (...)po paczki.

Obwiniona skręcając w prawo podczas wyjazdu z posesji uderzyła tylną częścią prawego boku swojego samochodu w narożnik lewy tylny zaparkowanego samochodu C. (...). Manewr wykonywany przez obwinioną obserwowany był przez kierowcę V. (...)- K. G. (1), który stał w tym czasie na ul (...) przed wyjazdem z posesji (...) zamierzając wjechać na teren należący do zakładu (...) (...). A. B. odjechała z miejsca zdarzenia nie zatrzymując pojazdu.

Po wyjściu z (...) K. R. (1) zauważył uszkodzenie pojazdu. Od K. G. (1) uzyskał informacje , iż sprawcą była kobieta poruszająca się samochodem V. mieszkająca w pobliżu.

Zdarzenie zostało zgłoszone na Policję. Na miejsce przybył patrol (...) K. O. w składzie (...) R. B. oraz (...). R. W.. Funkcjonariusze policji dokonali oględzin pojazdu m-ki C. o nr rej. (...). W samochodzie tym stwierdzili: wyrwany z zamocowania zderzak tylny, rozbitą obudowę lampy tylnej lewej, zarysowane tylne drzwi pod lampą tylną lewą.

Oględziny pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...) zostały dokonane po około dwóch tygodniach od zdarzenia tj. 3.12.2015 roku. Patrol w osobach (...) A. S., (...). M. B. oraz (...). D. O. z polecenia operatora dyżurnego K. w O. udał się na parking (...) przy ul. (...). W pojeździe m-ki V. (...) ujawnili uszkodzenia błotnika tylnego prawego. Był on wgnieciony na wysokości 63 cm i szerokości 4 cm oddalony od listwy ozdobnej drzwi prawych tylnych na 13 cm, wyciągnięte wgniecenie na wysokości 44-55 cm i szerokości 63 cm, 10 cm od prawego końca drzwi prawych tylnych.

Ulica (...) w rejonie zdarzenia tj. wyjazdu z posesji nr (...) jest ulicą jednojezdniową, dwukierunkowa, po jednym pasie ruchu dla każdego kierunku. Warunki drogowe w dniu zdarzenia były dobre, widoczność dobra, światło dzienne, zachmurzenie, nawierzchnia asfaltowa sucha, odcinek prosty, teren zabudowany, prędkość administracyjnie dozwolona to 50 km/h.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 41 – 41v, zeznania świadka K. G. (1) k. 41v-42, 17, zeznania świadka R. B. k. 42, zeznania świadka R. W. k. 42, zeznania świadka K. R. (1) k. 42 – 42v, notatka urzędowa k. 2, protokół oględzin pojazdu m-ki C. (...) k. 3, szkic miejsca kolizji k. 4, notatka urzędowa k. 11, protokół oględzin pojazdu m-ki V. (...) k. 12, wydruk z (...) k. 21, płyta Cd ze zdjęciami k. 22, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 23, notatka informacyjna k. 24, k. 25, k. 27, szkic kolizji k. 40, opinia biegłego k. 46 – 59, notatki informacyjne k. 63, 65).

Obwiniona A. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła , że wyjeżdżała wraz z dzieckiem z posesji nr (...) na ul. (...), lecz miało to miejsce około godziny 7.00. Zawsze wyjeżdża o tej porze. Jechała zawieźć dziecko do przedszkola, Zaprzeczyła, by uszkodziła pojazd pokrzywdzonego. Oświadczyła, iż nie wie skąd pochodzi wgniecenie w jej pojeździe na tylnych prawych drzwiach . Wskazywała, że lewy błotnik z przodu jej pojazdu był uszkodzony rok wcześniej w wyniku kolizji z autobusem. Wyjaśniła, iż jej samochód jest ciemnozielony, lecz błotnik lewy jest innego koloru-jest siwy –jasno szary. Samochodu (...) nie widziała, ale wie, że zawsze parkuje w tym miejscu i blokuje wyjazd. Potwierdziła, iż po wyjeździe z posesji skręciła w prawo w kierunku (...).

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej zasługują na wiarę jedynie w części dotyczącej kierunku jej poruszania się po wyjeździe z posesji. W tym zakresie znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom obwinionej w pozostałej części uznając, iż zmierzają one do uniknięcia przez nią odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie, są sprzeczne z zeznaniami świadków, w szczególności K. G. (1) oraz opinią biegłego. A. B. stwierdziła, że uszkodzenia jej pojazdu są wynikiem kolizji z autobusem sprzed roku. Tymczasem ubezpieczyciel (...) wskazany przez obwinioną, w piśmie z 14 kwietnia 2016 roku (k.63) podał, że w jego systemie informatycznym nie została odnaleziona żadna szkoda z udziałem jej pojazdu tj. pojazdu V. (...) o nr rej. (...).

K. G. (1) zeznał, iż obserwował przedmiotowe zdarzenie z niewielkiej odległości. Stał na ul (...) przed wjazdem na posesję (...) czekając na możliwość wjazdu . Widział samochód marki V. ciemnego koloru z charakterystycznym siwym lewym błotnikiem wyjeżdżający z tej posesji i skręcający w prawo w kierunku (...). Kierowała nim kobieta.

Według oceny świadka kierująca V. „zrobiła za mały łuk” wjeżdżając na ul (...) i zahaczyła o samochód (...), od którego odpadł tylny zderzak. Zeznał, iż uderzenie było silne, słyszał je wyraźnie. Miało to miejsce około godziny 7.30. Następnie kierująca V. cofnęła i odjechała nie zatrzymując pojazdu. Samochód ten widuje często przy ul (...), jest on charakterystyczny z uwagi na błotnik innego koloru. Z relacji świadka wynika, iż uderzenie musiało być silne i odczuwalne.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadka jako logicznym, rzeczowym, bezstronnym. Obserwował on bezpośrednio przedmiotowe zajście i miał możliwość oceny manewrów podejmowanych przez obwinioną i przyczyn zderzenia. Jego relację cechuje bezstronność i obiektywna ocena. Nie jest on zainteresowany rozstrzygnięciem w sprawie, nie jest związany z uczestnikami postępowania. Z relacją K. G. (1) koresponduje opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz ujawnione uszkodzenia w pojazdach.

Podobnie, jako wiarygodne, logiczne i spójne, Sąd ocenił zeznania pozostałych świadków. K. R. (1), użytkownik pojazdu m-ki C. (...), zeznał, iż zaparkował pojazd C. (...) na chodniku ulicy (...) przodem w kierunku (...) za wjazdem na posesję nr (...) około godziny 7.20-7.30 i wszedł do budynku (...) pobrać paczki. Po 10 minutach wrócił do pojazdu i od K. G. dowiedział się, że kobieta kierująca samochodem V. otarła się swoim pojazdem o jego pojazd powodując jego uszkodzenie. Świadek twierdził, iż kojarzy w/w kobietę jako mieszkającą w sąsiedztwie. Funkcjonariusze Policji R. B. oraz R. W. zeznali, iż na miejscu zdarzenia zastali tylko pojazd m-ki C. (...), wykonali szkic miejsca zdarzenia oraz oględziny pojazdu.

W toku postępowania dopuszczony został dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego E. R.. Z opinii wynika, iż bezpośrednią przyczyną kolizji było wykonanie przez obwinioną manewru omijania stojącego samochodu C. (...) bez zachowania szczególnej ostrożności i bezpiecznego odstępu bocznego. Biegły wskazał, iż, że przed zdarzeniem samochód C. (...) stał na chodniku przy krawędzi drogi wyjazdowej z posesji nr (...), a kierująca samochodem V. (...) wykonując manewr wyjazdu z posesji z zamiarem skrętu w prawo tj. wjazdu na ul. (...) i jazdy w kierunku (...), poruszała się z ograniczoną prędkością tj. prędkością ok. 20 km/h. Wyjazd samochodu obwinionej m-ki V. (...) z posesji na ul. (...) odbywał się po torze ruchu o znacznej krzywiznie w prawo. Podczas takiego przemieszczania następowała stopniowa likwidacja bezpiecznej bocznej odległości między pojazdami. Całkowita likwidacja bocznej odległości nastąpiła w chwili gdy tylna część samochodu V. (...) znalazła się na wysokości narożnika tylnego lewego stojącego samochodu C. (...). Skutkowało to powstaniem bezpośredniego kontaktu błotnika tylnego prawego samochodu V. (...) ze zderzakiem tylnym jego częścią narożną samochodu C. (...). Ten kontakt doprowadził do zerwania zderzaka C. z zamocowania i powstaniem uszkodzeń o ujawnionym rozmiarze. Biegły wskazał, iż rozmiar i charakter uszkodzeń samochodów został ustalony na podstawie protokołów oględzin (k.3, k.12), notatki urzędowej (k.2) oraz dokumentacji zdjęciowej z płyty CD (k.22). Podkreślił, iż przy ujawnionym rozmiarze uszkodzeń w obu pojazdach kontakt samochodu V. (...) z samochodem C. (...) musiał być odczuwalny przez obwinioną. Ujawnione uszkodzenia w obu pojazdach korespondują ze sobą co do rozmiaru i usytuowania.

Z materiału dowodowego wynika również, że w trakcie zdarzenia warunki atmosferyczne były dobre i nie powodowały ograniczeń widoczności i wzajemnego postrzegania przez kierujących pojazdami i przeszkód.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski wskazane w opinii biegłego. Uznał ją za rzeczową, logiczną i spójną. Biegły odpowiedział na zadane pytania, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób.

Biegły na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy, w tym analizy charakteru, rozmiaru i umiejscowienia uszkodzeń w pojazdach uczestniczących w zdarzeniu oraz miejsca zdarzenia, podał wersję zdarzenia najbardziej prawdopodobną. Wersją tą jest wersja przedstawiona przez naoczego świadka kierującego samochodem V. (...) - K. G. (1). Wersja ta koresponduje z charakterem i umiejscowieniem uszkodzeń ujawnionych w obu pojazdach.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że obwiniona brała udział w przedmiotowym zdarzeniu poruszając się samochodem marki V. oraz przy zachowaniu należytej ostrożności i bezpiecznego odstępu bocznego była w stanie ominąć stojący i obiektywnie widoczny pojazd m-ki C. bez spowodowania zderzenia. Pojazd obwinionej był charakterystyczny z uwagi na inną barwę lakieru na lewym błotniku.

Czas i miejsce zdarzenia , kierunek poruszania się obwinionej, wykonywane przez nią manewry wskazane przez naoczego świadka są co do zasady zbieżne z wyjaśnieniami samej obwinionej. Istniejącą rozbieżność co czasu sprowadza się do 20-30 , nie jest znacząca. Obwiniona wskazała godzinę 7.00 jako czas wyjazdu w posesji wyjaśniając, iż nie mogła wyjeżdżać po 7, gdyż zawsze wjeżdża przed tą godziną. Jednocześnie oświadczyła, iż tylko ona korzysta z opisanego pojazdu marki V.. K. G. jednoznacznie wskazał na kobietę jako na kierującą V. .

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu wina obwinionej nie budzi wątpliwości a polega na tym, że w dniu 16 listopada 2015 r. o godz. 07:40 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępów od omijanego pojazdu marki C. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia oraz uszkodzenia pojazdu a następnie oddaliła się z miejsca zdarzenia nie zatrzymując pojazdu. Swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 97 kw w zw z art. 23 ust 1 pkt2 oraz 44 ust 1 pkt4 prawa o ruchu drogowym. W podstawie skazania w pkt I wyroku , na skutek omyłki pisarskiej wskazano art. 26 ust 1pkt 2 prawa o ruchu drogowym, nie zaś art. 23 .

Omijanie ma miejsce podczas przejeżdżania obok nieporuszającego się uczestnika ruchu , pojazdu lub przeszkody. Omijanie odbywa się względem statycznego punktu odniesienia, którym w przedmiotowej sytuacji był pojazd marki C.. Podczas omijania obwiniona była obowiązana do zachowania bezpiecznego odstępów od omijanego pojazdu- art. 23 ust 1 pkt2 prawa o ruchu drogowym . Bezpieczne wykonanie przedmiotowego manewru zależało od prędkości pojazdu obwinionej, szerokości drogi, warunków atmosferycznych , natężenia ruchu, widoczności, obserwowania sytuacji na drodze przez obwinioną . Obwiniona, przy istniejących warunkach, miała możliwość wykonania manewru w sposób bezkolizyjny.

Art 44 ustawy prawa o ruchu drogowym reguluje postępowanie w razie zaistnienia wypadku drogowego, nakładając na osoby uczestniczące w nim określone obowiązki. Kierujący pojazdem uczestniczący w wypadku drogowym, jest obowiązany zatrzymać pojazd, nie powodując przy tym zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego , na żądanie innej osoby uczestniczącej w wypadku - podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej .

Obwiniona bezpośrednio po kolizji oddaliła się z miejsca zdarzenia, nie zatrzymała pojazdu i uniemożliwiła uzyskanie przez pokrzywdzonego danych sprawcy, nr jego polisy , informacji o zakładzie ubezpieczeń. Oddalając się z miejsca zdarzenia obwiniona utrudniła czynności wyjaśniające oraz możliwość uzyskania odszkodowania przez pokrzywdzonego. Z relacji naoczego świadka oraz opinii biegłego wynika jednoznacznie, iż uderzenie w samochód C. musiało być odczuwalne przez kierującą V. (...). Oddalenie się z miejsca zdarzenia stanowiło zatem działanie celowe .

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionej karę grzywny w wysokości 300 złotych. Orzeczona wobec obwinionej kara, w ocenie Sądu jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionej i społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

Na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł, opłatą w kwocie 30 zł i wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego.